

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 389/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti O., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 54 Cb 105/2008-122 z 23. marca 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 298/2010-152 z 27. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti O., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2011 doručená sťažnosť spoločnosti O., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde

zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 54 Cb 105/2008-122 z 23. marca 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 298/2010-152 z 27. januára 2011.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že *«Návrhom zo dňa 28.0.2008 sa žalobca – I. B., B. (ďalej len „žalobca“) domáhal od sťažovateľa ako žalovaného zaplatenia istiny 1.632,81 € (49.190,-Sk) s príslušenstvom z titulu údajného nevyplatenia provízií za sprostredkovateľskú činnosť za obdobie apríl až jún 2007.*

Žalobca v rámci svojej procesnej dispozície so žalobným návrhom niekoľkokrát upravoval petit svojho návrhu... Po poslednom čiastočnom späťvzatí požadoval žalobca, aby súd zaviazal sťažovateľa na úhradu 663,88 € s príslušenstvom a náhradu trov konania. Súd prvého stupňa svojím rozsudkom žalobe v takto vymedzenom rozsahu vyhovel, vo zvyšku konanie zastavil a zaviazal sťažovateľa povinnosťou náhrady trov konania.

Žalobca žiadal uhradiť uvedenú sumu z titulu zaplatenia provízií za jeho činnosť podľa Zmluvy o sprostredkovaní uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 31.08.2005 (ďalej len „Zmluva o sprostredkovaní“).

Keďže však sťažovateľ proti žalobcovi evidoval pohľadávku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 663,88 € (20.000,-Sk), na ktorú mu vzniklo právo podľa čl. 7.5 v spojení s čl. 6.6. Zmluvy o sprostredkovaní, listom zo dňa 19.09.2007 (t.j. ešte pred začatím súdneho konania) sťažovateľ započítal svoju pohľadávku na zaplatenie zmluvnej pokuty proti pohľadávke žalobcu na uhradenie provízií vo výške 663,88 €. Vzájomné pohľadávky sťažovateľa a žalobcu zanikli dňom, kedy sa stretli.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca rozporoval platnosť vykonaného započítania, z dôvodu, že ustanovenia Zmluvy o sprostredkovaní týkajúce sa zmluvnej pokuty boli podľa jeho názoru neplatné, musel sa súd prvého stupňa vysporiadať s touto otázkou ako s otázkou predbežnou. ...

Súd prvého stupňa... dospel k záveru, že ustanovenia čl. 7.5 Zmluvy o sprostredkovaní (ktorú vyhodnotil ako zmluvu o obchodnom zastúpení podľa ust. § 652

a nasl. Obchodného zákonníka) sú neplatné a to z dôvodu údajnej nezrozumiteľnosti a neurčitosti. Prvostupňový súd bol toho názoru, že nie je zrejmé, čo presne bol žalobca povinný sťažovateľovi odovzdať a tak nebolo dostatočne zrejmé ani to, aká povinnosť mala byť dohodou o zmluvnej pokute zabezpečená. V nadväznosti na to súd konštatoval, že nárok sťažovateľa na uhradenie zmluvnej pokuty voči žalobcovi neexistoval, k zápočtu vzájomných pohľadávok teda nemohlo dôjsť a žalobe žalobcu v časti týkajúcej sa uhradenia provízií vo výške 663,88 € vyhovel.».

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 54 Cb 105/2008-122 z 23. marca 2010 podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala nesprávne právne posúdenie veci, ako aj skutočnosť, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam. Okresný súd v napadnutom rozsudku neprihliadol na tvrdenia a dôkazy predložené sťažovateľkou a týmito sa nezaoberal ani v odôvodnení svojho rozhodnutia napriek tomu, že mali podstatný vplyv na rozhodnutie. Podľa názoru sťažovateľky v ustanoveniach čl. 7.5 a čl. 6.6 „Zmluvy o sprostredkovaní“ je povinnosť žalobcu vrátiť doklady tam uvedené vymedzená dostatočne určito a dojednanie zmluvných strán týkajúce sa zmluvnej pokuty je preto platné.

Krajský súd rozsudkom č. k. 1 Cob 298/2010-152 z 27. januára 2011 napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Podľa sťažovateľky krajský súd sa nijako nevysporiadal s jej argumentmi uvedenými v odvolaní ani so skutočnosťou, že niektoré závery rozsudku okresného súdu neboli súdom prvého stupňa odôvodnené.

Sťažnosťou namietané rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu považuje sťažovateľka za arbitrárne a nepreskúmateľné. Podľa slov sťažovateľky „Prvostupňový a odvolací súd npadnutými rozhodnutiami a ich odôvodnením odňali sťažovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, porušili sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie a zároveň porušili ústavnú zásadu rovnosti účastníkov konania.“.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka navrhla ústavnému súdu vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a práva vyplývajúce z čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd boli rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 23.03.2010, č.k. 54Cb/105/2008-122 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.01.2011, č.k. 1Cob/298/2010 - 152 porušené.

2. Zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 23.03.2010, č.k. 54Cb/105/2008-122 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.01.2011, č.k. 1Cob/298/2010-152 a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava 2 na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.000,- EUR, ktoré mu sú porušovatelia povinní zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu.“

Vzhľadom na podstatnú námietku sťažovateľky uvedenú v jej sťažnosti, ktorá sa týka nedostatočného odôvodnenia právneho záveru konajúcich súdov o neplatnosti ustanovení čl. 7.5 „Zmluvy o sprostredkovaní“ (dojednanie o zmluvnej pokute), ústavný súd považoval za podstatné citovať aj relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu č. k. 54 Cb 105/2008-122 z 23. marca 2010, ktorý v súvislosti s touto námietkou uviedol:

„Zákonná úprava obsiahnutá v § 544 a 545 Občianskeho zákonníka, ktorá platí aj pre obchodné vzťahy s odchýlkami vyplývajúcimi z § 300 až 302 Obchodného zákonníka, umožňuje zaistiť plnenie záväzkov v obchodných vzťahoch zmluvnou pokutou. V dohode o zmluvnej pokute výška zmluvnej pokuty alebo spôsob jej určenia aj povinnosť, ktorú zmluvná pokuta zabezpečuje, musia byť vymedzené určito, inak je dohoda neplatná. Z uvedeného vyplýva, že podmienkou platnosti dohody o zmluvnej pokute je nepochybne určenie povinnosti, ktorá má byť zmluvnou pokutou zabezpečená, resp. porušením ktorej vznikne nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Na to, aby zmluvná pokuta bola platne dohodnutá, treba dostatočne presne a určito identifikovať, teda opísať povinnosť, ktorej

splnenie zmluvná pokuta zabezpečuje. Bez toho totiž nemožno zistiť, či, resp. kedy bola porušená povinnosť, čo je obligatórnou podmienkou uplatnenia zmluvnej pokuty. Závazok, ktorého splnenie bolo zabezpečené povinnosťou žalobcu zaplatiť zmluvnú pokutu v sume 20.000,- Sk, bol záväzok žalobcu vrátiť žalovanému prostredníctvom svojho vedúceho všetky jemu poskytnuté a ním spracované materiály uvedené v bode 6.6 a tiež podklady, analýzy a poradenské protokoly svojich klientov. V bode 6.6. zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 31.8.2005 bolo uvedené, že sprostredkovateľ sa zaväzuje po ukončení spolupráce vrátiť žalobcovi všetky poisťovacie podklady, poisťky, provízne listy a poisťné podmienky, doklady o bankových poplatkoch, ako aj všetky ostatné podklady súvisiace s jeho činnosťou pre žalovaného. Rozsah povinnosti žalobcu tak bol vymedzený iba exemplifikatívne, pričom takéto vymedzenie povinnosti, ktorej splnenie je zabezpečené zmluvnou pokutou, nie je možné v žiadnom prípade považovať za vymedzenie určité. Súd na základe týchto skutočností musí skonštatovať, že dohoda o zmluvnej pokute nespĺňa nároky kladené právnym poriadkom na tento právny úkon, keďže je nezrozumiteľná, z jej obsahu nie je zrejmé čo presne bol žalobca povinný žalovanému odovzdať a tak nie je dostatočne zrejmé ani to aká povinnosť mala byť dohodou o zmluvnej pokute zabezpečená. Súd tak dospel k záveru, že dohoda o zmluvnej pokute obsiahnutá v čl. 7 bod 7.5 zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 31.8.2005 je neplatná. ...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, v čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny rozsudkom okresného súdu č. k. 54 Cb 105/2008-122 z 23. marca 2010 a rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Cob 298/2010-152 z 27. januára 2011.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu č. k. 54 Cb 105/2008-122 z 23. marca 2010

V súvislosti s namietaným rozsudkom okresného súdu z 23. marca 2010 ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania namietaného rozsudku okresného súdu č. k. 54 Cb 105/2008-122 z 23. marca 2010 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré napokon aj využila. Na základe ňou podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu

k rozsudku okresného súdu v podstate vyrovnat' s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké s'ťažovateľka na adresu tohto rozhodnutia okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom. Preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam s'ťažovateľky mal krajský súd v odvolacom konaní, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z tohto dôvodu bolo potrebné s'ťažnosť s'ťažovateľky v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Cob 298/2010-152 z 27. januára 2011

Podľa názoru ústavného súdu s'ťažnosť v časti, ktorou s'ťažovateľka namieta porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu z 27. januára 2011, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu z 23. marca 2010, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať tú s'ťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

2.1 K namietanému porušeniu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol

náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezhoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku okrem iného uviedol:

„Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v časti napadnutej odvolaním (s výnimkou zastavujúcej časti)... a po oboznámení sa s obsahom spisu, dôkazmi vykonanými súdom prvého stupňa, odvolaním žalovaného ako i vyjadrením žalobkyne k odvolaniu žalovaného dospel k záveru, že prvostupňový súd vykonal dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav veci a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v časti napadnutej odvolaním podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobou zo dňa 06. 02. 2008 sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplata 1.632,81 Eur istiny titulom zmluvy o sprostredkovaní, uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 31. 08. 2005, na základe ktorej vystavila žalovanému faktúry za províziu za sprostredkovateľskú činnosť vykonávanú v mesiacoch apríl, máj, jún a júl 2007, ktoré čiastky žalovaný neuhradil.

Po viacerých úpravách žalôb, keď žalovaný v priebehu sporu časť pohľadávky uhradil, zotrvala na zaplata 663,88 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,25 %

ročne zo sumy 663,88 Eur, od 21. 10. 2007 až do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 14,25 % ročne zo sumy 183,43 Eur od 21. 01. 2008 a náhrade trov konania.

Žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Bránil sa tým, že mu neboli doručené faktúry vystavené žalobkyňou. Tvrdil, že nárok uplatnený žalobou zanikol započítacím prejavom žalovaného, keď si voči žalobkyni uplatnil právo na zmluvnú pokutu, pretože po skončení spolupráce so žalovaným nevrátila doklady.

Súd prvého stupňa správne vzťah vzniknutý medzi účastníkmi konania, a to na základe zmluvy zo dňa 31. 08. 2005, posúdil ako zmluvu o obchodnom zastúpení podľa ust. § 652 ods. 1 Obch. zák., pričom nárok žalobcu bol medzi účastníkmi konania nesporný.

Sporným v konaní bola len skutočnosť, či nárok uplatnený žalobou zanikol započítacím prejavom žalovaného zo dňa 19. 09. 2007 titulom zmluvnej pokuty.

Právna úprava zmluvnej pokuty v Obchodnom zákonníku (§ 300- 302) nadväzuje na právnu úpravu tohto inštitútu v ust. § 544 a 545 OZ, čo znamená, že zmluvná pokuta dohodnutá v rámci obchodno-právneho vzťahu sa riadi tak ustanoveniami OZ ako aj ustanoveniami Obch. zák.

Prvou podmienkou vzniku práva na zmluvnú pokutu je platné uzavretie dohody medzi veriteľom a dlžníkom o zmluvnej pokute. Podmienkou platnosti dohody o zmluvnej pokute je jej písomná forma, ďalšia podmienka platného uzavretia dohody o zmluvnej pokute je určenie povinnosti, na zabezpečenie ktorej je zmluvná pokuta dohodnutá. Zabezpečovaný záväzok musí byť v súlade so všeobecnou podmienkou platnosti právnych úkonov podľa ust. § 37 ods. 1 OZ - vymedzený zrozumiteľne a určito.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, a to z čl. 6.6. uzavretej zmluvy, že sprostredkovateľ sa zaviazal po ukončení spolupráce vrátiť žalovanému všetky poisťovacie podklady, poisťky, provízne listy a poisťné podmienky, doklady o bankových poplatkoch, ako aj všetky ostatné podklady súvisiace s jeho činnosťou pre žalovaného.

V čl. 7.5. zmluvy došlo medzi zmluvnými stranami k dohode o tom, že po zániku zmluvy sa sprostredkovateľ zaviazal vrátiť žalovanému do 15 dní prostredníctvom svojho vedúceho na vlastné náklady všetky jemu poskytnuté a ním spracované doklady a materiály uvedené v bode 6.6. a tiež podklady, analýzy a poradenské protokoly svojich klientov a to pod hrozbou zmluvnej pokuty vo výške 20.000,-Sk.

Odvolací súd je zhodný s názorom súdu prvého stupňa, že takáto dohoda o zmluvnej pokute nie je dostatočne určitá, je preto neplatná podľa ust. § 37 ods. 1 OZ a preto zo strany žalovaného nedošlo k platnému započítaniu zmluvnej pokuty s nárokom uplatneným žalobou.

V ostatnom sa odvolací súd pridržiava správnych dôvodov napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. “

V citovanej časti odôvodnenia namietaného rozsudku (nadväzujúceho na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa) krajský súd zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené práva sťažovateľky nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2.2 K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny

Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu jej práv zaručených v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2011